

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 94. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277818512/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Huset, hverken oppe eller nede, og ikke én Pind til at fyre med i de stormklaprende Ovne. Og han forstod dunkelt dette Huses Forskel fra de andre — ja ikke i Gyden, for her og i Peder Madsens Gang derude, var de jo alle ens, og når deres Kakkelovnslåge og Der klappede tomme, så raslede og klappede Låger og Døre hele Gaden igennem i Snefoget og Sluddet som Dødningstænders Musik — men fra Husene ude i de andre Gader, de store Huse han havde set med Eberhard på den egentlige Aftentur, deres brede, grå Mure, deres malede, boilede Porte, der aldrig kunde ryste eller klapre . . .

Og han forstod, hvorfor Eberhard og han havde sullet. Han forstod det ud af Præstens Ord forleden. Fordi de boede i dette Hus. Men i dette Hus var han født. I dette Hus havde Herren bestemt, at han og Eberhard skulde leve, til de havde fået den sidste hvide Kvinde til at forlade det!

Og nu var hun borte, og Madam Gundlachsen lå død dernede, og nu skulde de også forlade Huset. Deene Seddel lå dér og kaldte dem bort. Hvor mange Penge mon der var i den? Mon de, dersom den var kommet her til Huset før, alle for længe siden havde kommet forlade det, han og Eberhard og Madam Gundlachsen og de hvide Piger?

Hvorfor havde Præsten været vred på Eberhard og ham, fordi de boede her, når det dog var Guds Vilje, og det havde lykkedes dem at få de stakkels Piger hen i de brede Gader, ja, i de store Huse ude bag Skorstenene og Røghetterne? Benedict havde jo selv en Aften ved Eberhards Hånd set ham tale længe med en af Pigerne derhjemme fra, og hun stod i et hvidt Forklæde og en sort Kjøle og med en lille Kæppe på Hovedet foran en Port til et Hus så stort og gråt og fast, at ingen Storm skulde få det til at ryste.

Og hvorfor kom Sedlen nu og kaldte dem bort, da de dog skulde herfra, da Huset var tomt, og de intet mer havde at udrette? Benedict brød sig ikke om den Seddel. De havde nået, hvad de skulde, uden den.

Han lukkede Øjnene og frøs og krøb tættre sammen på Kisten og ventede.